

Εκδόσεις

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΙΑΒΑΖΩ

Το Διαβάζω επανέρχεται, με το τεύχος Σεπτεμβρίου, Νο 499, με ένα αφιέρωμα στη σύγχρονη κυπριακή λογοτεχνία - μελέτες για την πεζογραφία και την ποίηση από το 1974 έως τις μέρες μας. Η δισέλιτη χρονιά του 1974 αναγνωρίζεται ως σημαντική τομή στα κυπριακά πράγματα, αφού σημάδεψε κάθε τομέα της ζωής στην Κύπρο, αναπόφευκτα τα γράμματα και τις τέχνες. Επιμέλεια αφιέρωματος: Λευτέρης Παπαλεοντίου, Γράφουνη οι Αλέξης Ζήρας, Γιώργος Μολέσκis, Θεόδωρος Πυλαρινός, Λεωνίδας Γαλάζης, Ελένη Αντωνιάδου, Γεώργιος Γεωργιάς.

ΖΥΡΑΝΝΑ ΖΑΤΕΛΗ

«Το πάθος χιλιάδες φορές»

Καστανιώτης, σελ. 768

Στον μαγικό κόσμο της Ζυράννας Ζατέλη μάς ταξιδεύει και αυτή τη φορά το νέο της βιβλίο. Το πάθος χιλιάδες φορές, όπου το φανταστικό περιπλέκεται με το πραγματικό, η ζωή αναμετρείται με τον θάνατο και καλά κρυμμένα μυστικά έρχονται στην επιφάνεια. Το μυθιστόρημα, αυτοτελές και αιώταρες, συνιστά γεφύρωμα μεταξύ του πρώτου και του τρίτου βιβλίου της τριλογίας. Με το παράξενο όνομα Ραζάνθης Εφέβους. Σ' αυτό, ο αναγνώστης παρακολουθεί τη διαδρομή ενός ιδιαίτερου κορπισού, της Λεύκας, από την παιδική ηλικία προς την ενηλικίωση.

ΜΑ ΛΙΑΝ

«Πέκνιο σε κόμμα»

Πάπυρος, σελ. 828

Πέκνιο, 4 Ιουνίου 1989. Ο Τάι Γουέι, μεταπτυχιακός φοιτητής βιολογίας, πυροβολείται στο κεφάλι στη διάρκεια των επεισοδίων στην πλατεία Τιενανμέν. Πέφτει σε βαθύ κόμμα και έκτοτε βρίσκεται ακινητοποιημένος σε ένα κρεβάτι στο διήμερο της μητέρας του. Σε αντίθεση όμως με το σώμα του, το μυαλό του βρίσκεται σε πλήρη εγρήγορση. Ό,τι τον κάνει να νιώθει ακόμα ζωντανός είναι η απόλυτη ελευθερία του να ανακαλεί μνήμες από το παρελθόν. Ακολουθώντας αυτό το «ανάστροφο» μονοπάτι, γυρνάει πίσω στην παιδική του ηλικία, που συνέπεσε με τη ζωηρή περίοδο της Πολιτιστικής Επανάστασης.

βιβλία

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΤΕΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

«Διηγήματα» φαντασίας, μυστηρίου, τρόμου και ψυχικής ανάλυσης

Εξερεύνηση στον αινιγματικό κόσμο του Εντγκαρ Αλλαν Πόε

► Ο εμβληματικός «Μαύρος γάτος», πλαισιώνεται από τα «Μερικές κουβέντες με μια μούμια», «Χειρόγραφο σ' ένα μπουκάλι» και «Τρεις Κυριακές σε μια βδομάδα»

ΤΟ ΓΙΩΡΓΟΥ ΒΑΪΛΑΧΗ

Είναι ο συγγραφέας του ακραίου, του υπερβολικού, του παράδοξου, του υπέρτατου, που ωθεί το καθετί πέρα από τα όριά του, στη σκοτεινή εκείνη περιοχή όπου η λογική απέχει ελάχιστα από την παράνοια, με τις δυνατότητες του ανθρώπινου πνεύματος να αμφισβητούνται ευθέως. Εάν υπάρχει κάποιος που να κατέχει ομόθυμα μια περίοπτη θέση στη διαμόρφωση και εξέλιξη του διηγηματος -σε παγκόσμια κλίμακα- αυτός δεν είναι άλλος από τον Εντγκαρ Αλλαν Πόε (1809-1849), ο οποίος μέσα από ένα ευρύτατο φάσμα ιστορικών έφτασε σχεδόν την τελειότητα: διηγήματα φαντασίας, ορθολογισμού, αστυνομικής έρευνας, τρόμου, εγχειδίου και ψυχικής ανάλυσης.

Μάλιστα, όσον αφορά στις αστυνομικές ιστορίες, υπήρξε -στην ουσία- ο επινοητής τους. Με τις «Δολοφονίες της οδού Μοργκ» ο Πόε καθιέρωσε τον αστυνομικό ντετέκτιβ που αναζητεί λογικές λύσεις στην αμείλικτη γεωμετρία του εγκλήματος. Ξεκινώντας απ' όπου έχει φτάσει ο δολοφόνος, ο Άλγουοτς Ντπιέν ακολουθεί την αντίστροφη πορεία και συμπληρώνοντας τις ενδείξεις με τη συλλογιστική, ανακαλύπτει στην υφή της λεπτομέρειας την πιο φρικαστική όψη της καθημερινότητας. Στο διακρονικό «Το βαρζέλο του Λιμονιάδα» συνδυάζεται η ανατριχιαστική ιστορία εκδίκησης με την ενδεικτική ψυχολογική μελέτη, ενώ από τα διηγήματα φαντασίας και βίαις, το «Ουλλίαν Ουλλισόν» αποτελεί μία υποδειγματική σπουδή στο θέμα της διπλής προσωπικότητας.

ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

Στη «Λίγεια», πάλι, τα αντικρουόμενα χαρακτηριστικά των δύο ηρώων συμβολίζουν την εσωτερική σύγκρουση του ενός πρωταγωνιστή, με σκληρό μία δεξιοτεχνικά διαμορφωμένη γοτθική ατμόσφαιρα. Ο Πόε έμελλε να δώσει και μερικές εξαιρετικές ιστορίες τρόμου και εσωτερικής διερεύνησης με στοιχεία αλληγορίας, όπως η περίφημη «Βερενίκη», η οποία πραγματεύεται το θέμα της πρόωρης ταφής και της επιστροφής των

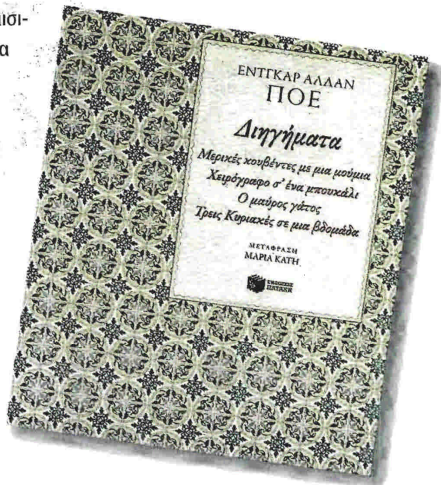
νεκρών. Απ' την άλλη, στην «Ελεονόρα» η πρωίδα κατευθύνει ευμενώς το περνούμενο του έτερου πρωταγωνιστή, μέσα από μια αφήγηση στην οποία κυριαρχεί ο λυρισμός. Και -βέβαια- στο «Πορτρέτο», το ποιητικό στοιχείο πλημμυρίζει εντυπωσιακά τη δράση της ιστορίας του κορπισού. Τέλος, η «Πύση του οίκου των Ωσερ» έρχεται να αποκρυσταλλώσει όλη τη θεματική του συγγραφέα: ένα διήγημα ή αλλιώς μια αεθέρη ελεγεία της παρακμής, του αδιέξодου και του θανάτου, ένας ακιμχρός στοχασμός πάνω στην αναζήτηση της αιώνιας ομορφιάς που περιστοιχίζεται, όμως, από τα αδιέξοδα της θνητής υπόστασης. Άλλωστε, αυτό είναι το υπέρτατο όριο που αγκυραίνει υπνωτικά αυτόν τον μεγάλο συγγραφέα: ο Θάνατος.

Μία έμμορνη ιδέα που αναδεικνύεται -με απαράμυλλη ευρηματικότητα- στις πιο ακραίες εκδοχές της: τη δολοφονία, τη μοίρα του φυσικού θανάτου, την ακαθόριστη απειλή ενός επικείμενου τέλους, τον φιλοσοφικό στοχασμό πάνω στον αναπόφευκτο αφανισμό. Όμως, αυτή η γοητεία του θανάτου όπως διακείται από όλο το έργο του Πόε δεν οφείλεται σε κάποιο νοσηρό «μπερδέ», αλλά αποτελεί μία άμεση απεύθυνση της απόλυτης -και άνευ όρων- λογικής συνεδριοποίησης του αλλόκοτου, του αδιανόητου, του ασύλληπτου. Πρόκειται για έναν συγγραφέα που εστιάει στο φανταστικό μέσα από μία αυστηρή και αναπόδραστη λογική και όχι τάχα από την άρνησή της. Δημιουργός νέων μορφών, εξερευνητής άγνωστων χώρων ξεδιπλώνει την ιστορία του σε βάθος και όχι σε έκταση, τοποθετώντας τα φαινomenικά δευτερεύοντα στοιχεία των θεμάτων στο επίκεντρο του αφηγηματικού ενδιαφέροντος. Όπως και να 'χει, η φήμη και η επιρροή του Πόε έμελλε να

εξαπλωθεί μετά το θάνατό του -περίπου νομιολογικά- τόσο στην Αμερική όσο και στην Ευρώπη. Ανάμεσα στους Αμερικανούς λογοτέχνες που εκτιμούσαν το έργο του και επιρροές του σε μεγάλο βαθμό από αυτό, συγκαταλέγονται ο Ουόλτ Ουίτμαν, ο Χ. Φ. Λάβκραφτ, ο Ουίλιαμ Φόκνερ, ο Χέρμαν Μελβίλ. Αλλά το έργο του Πόε άσκησε βαθιά επιρροή και στη γαλλική λογοτεχνία και ειδικότερα στον γαλλικό συμβολισμό.

ΘΑΥΜΑΣΜΟΣ

Ο Κάρολος Μποντλέρ -που μετέφρασε σχεδόν το σύνολο των πεζών του κειμένων, καθώς και αρκετά ποιήματά του- ουσιαστικά αναφερόταν στον Πόε με απεριόριστο θαυμασμό. Άλλωστε, ήταν ο πρώτος που είδε το μεγαλείο στο συμβολισμό, τη μυστικοπάθεια, την υπεραισθητικότητα και την υποβλητική ποιητική ιδιοσυμπερία του Εντγκαρ Αλλαν Πόε. Στην εποχή μας -διακόσια χρόνια από τη γέννησή του- ο Αμερικανός συγγραφέας θεωρείται πλέον αεθέρητος στις περιπέτειες διανοητικές αναζητήσεις και στη δημιουργία ενός ζώφρου, αινιγματικού σκακιού, καταφέροντας -κατά περίπτωση- να διεκρινεί τα όρια της γοτθικής νομβελίας, μέσα από μία ρομαντική, μάλλον πληγωμένη και ενίοτε πηνηρή ευσωστρέφεια. Στην παρούσα έκδοση ο εμβληματικός «Μαύρος γάτος», που καθιέρωσε τον Πόε ως τον πρωτοπόρο της λογοτεχνίας τρόμου, πλαισιώνεται από τα «Μερικές κουβέντες με μια μούμια», «Χειρόγραφο σ' ένα μπουκάλι» και «Τρεις Κυριακές σε μια βδομάδα» - έργα τα οποία αποτελούν μία ικανή εισαγωγή στον αινιγματικό και σκοτεινό κόσμο μιας ασυνήθιστης και ανεξάντλητης ιδιοφυίας που εξακολουθεί -πάνω απ' όλα- να συναρπάζει.

“Εργα τα οποία αποτελούν μία ικανή εισαγωγή στον αινιγματικό και σκοτεινό κόσμο μιας ασυνήθιστης και ανεξάντλητης ιδιοφυίας”

Η έκπληξη των βραβείων booker

Λευκός Τίγρης σε έναν μαύρο κόσμο

► Το πορτρέτο της σύγχρονης Ινδίας μέσα από την ιστορία του Μπαλράμ Χαλβιά, ενός αυτοδημιούργητου επιχειρηματία

ΤΗΣ ΤΕΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

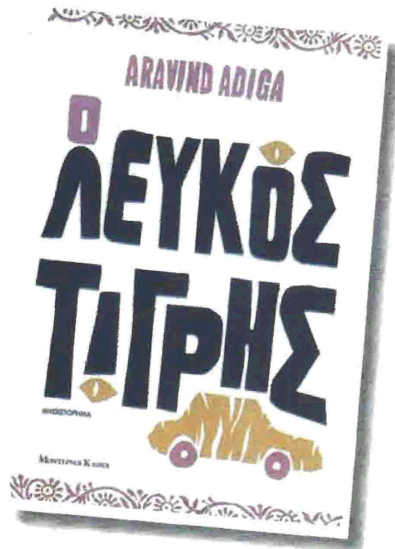
Η φετινή έκπληξη των βραβείων BOOKER ήταν ο Ινδός Αραβίντ Αντίγκα, τριάντα τεσσάρων χρόνων, δημοσιογράφος, οικονομικός συντάκτης των «Financial Times» και ανταποκριτής του «Time», ο οποίος κατόρθωσε με το πρώτο μυθιστόρημά του να αποσπάσει το βραβείο. Άλλωστε, δύσκολα μπορεί κανείς να αντισταθεί στον «Λευκό Τίγρη» του Αντίγκα (Εκδόσεις MODERN TIMES σε πολύ καλή μετάφραση της Ρένας Χάτζου), που με τρόπο ανάγλυφο παρουσιάζει το πορτρέτο της σύγχρονης Ινδίας μέσα από την ιστορία του Μπαλράμ Χαλβιά, ενός αυτοδημιούργητου επιχειρηματία, ενός σοφέρ, που τελικά γίνεται σοφέρ στο όχημα της ιστορίας της χώρας του.

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ο αφηγητής Μπαλράμ Χαλβιά γράφει σε πρώτο πρόσωπο εφτά μακροσκελείς επιστολές στον Ουέν Τζαμπό, πρωθυπουργό της Κίνας, ενόψει της επικείμενης επίσκεψής του στην Ινδία, εκθέτοντας σε προσωπικό τόνο την κατάσταση που θα συναντήσει στη χώρα του και επισμαρτίζοντας τους λόγους που ο ίδιος θεωρεί πως οι Κινέζοι και οι Ινδοί θα είναι αυτοί που θα επικρατήσουν στον πλανήτη τον 21ο αιώνα: «... Έχω πεισθεί ότι το μέλλον του κόσμου βρίσκεται στους ανθρώπους με κίτρινο δέρμα και στους ανθρώπους με καφέ δέρμα τώρα που οι πρώην αφέντες μας, οι Λευκοί, έχουν καταστραφεί από τις αεθροαλικές διαστροφές, τη χρήση των κινητών τηλεφώνων και την κατάχρηση των ναρκωτικών».

Ο Μπαλράμ γεννήθηκε σ' έναν τόπο που ονομάζεται Σκατάδι και είναι κι αυτός, μαζί με ένα πλήθος από φτωχούς και εξαθλιωμένους Ινδούς, καταδικασμένος να παραμείνει εκεί, να προστατεύει την οικογένειά του και να υπηρετεί αδιαμαρτύρητα τους πλούσιους οι οποίοι ζουν στο Φως.

Πος ενός οδηγού διτόροχης άμαξας, μέλος μιας πολυάριθμης οικογένειας, δεν έχει άλλο μέλλον από την υποταγή. Όμως για καλή του τύχη, λίγο πριν τον σταματήσουν οι δικοί του από το σχολείο, άκουσε τον επθεωρητή να μιλάει για ένα σπάνιο πλάσμα στη ζούγκλα, ένα λευκό τίγρη, «ένα έξυπνο, τίμιο, ζωηρό παιδί ανάμεσα σ' αυτόν τον όλο από αλίτες και ηλιθίους ...το πλάσμα

“Ο αφηγητής Μπαλράμ Χαλβιά γράφει σε πρώτο πρόσωπο εφτά μακροσκελείς επιστολές εκθέτοντας την κατάσταση στην χώρα του”

που εμφανίζεται μόνο μία φορά σε κάθε γενιά». Έτσι ο νέος Μπαλράμ αποφασίζει ότι αυτός θα γίνει ο «Λευκός τίγρης» και ξεκινάει την επιχειρηματική του περιπέτεια αρπάζοντας τις ευκαιρίες, χωρίς καμία προκατάληψη, χωρίς καμία δέσμευση στη θρησκεία του ή στις οικογενειακές παραδόσεις. Δεν θα διστάσει ακόμα και να λερώσει τα χέρια του με αίμα προκειμένου να ξεφύγει από τη μοίρα του και να μετατρέψει την οργή του σε δύναμη για να εκτοξευτεί το Φως.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ

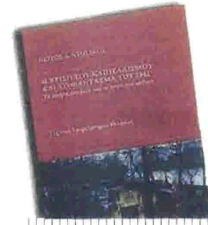
Ακούει και βλέπει και παίρνει μαθήματα από όπου μπορεί. Γίνεται σοφέρ ενός πλούσιου Ινδού και, από το καθημερινό του οδηγού, ρίχνει κλεφτές ματιές σε έναν κόσμο κλιδής και διαφθοράς, μαθαίνοντας παράλληλα πώς θα κατακτήσει την ελευθερία του. Μέσα από τις επιστολές του διαγράφεται η πορεία του αλλά και οι σκέψεις του για την κατάσταση της χώρας του. Σημειώνει πως είναι η φτώχεια που δημιουργεί τέρατα και δεν διστάζει να πει πως και ο ίδιος είναι ένα τέτοιο τέρας. Σκοιάζει τους Δυτικούς που έρχονται στη χώρα του για διαλογισμό και περιγράφει τον Γάγγη, ως ένα μαύρο ποταμό γεμάτο πτώματα.

Ακόμα και ο Γκάντι δεν γλιτώνει από την ειρωνεία του. Η Ινδία του Αντίγκα είναι ένας τόπος στερημένος, γεμάτος αδικία και διαφθορά με τους φτωχούς να παραμένουν τα θύματα των πλουσίων.

Ένας εξαιρετικός λογοτεχνικός ήρωας ο Μπαλράμ είναι ένας αδράτος άνθρωπος που κατορθώνει να ξεφύγει από το Κοτάτι, μόνον και μόνον επειδή ακριβώς γίνεται απαισιόνας και εγκληματίας. Γιατί, όπως λέει μόνον έτσι μπορεί κανείς να ξεφύγει από το σκοτάδι στην Ινδία.

“Ο νέος Μπαλράμ αποφασίζει ότι αυτός θα γίνει ο «Λευκός τίγρης» και ξεκινάει την επιχειρηματική του περιπέτεια αρπάζοντας τις ευκαιρίες”

Οικονομική Βιβλιοθήκη

ΠΕΤΡΟΣ Α. ΝΤΟΣΚΟΣ

Η κρίση του καπιταλισμού και το φάντασμα του 1941

Τα μαύρα κοράκια και το αυγό του φιδιού
 Τεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδας

Η εργασία οροθετεί την τρέχουσα κρίση ως Γενική Οικονομική Κρίση του Καπιταλισμού (ΓΟΚΚ) του 2008, συνάρτηση με παραμέτρους την Κυκλική Κρίση του Καπιταλισμού (ΚΚΚ), τη ΓΟΚΚ 1929-33 και εκείνη του 1974-75, τις Διαρθρωτικές Κρίσεις του Καπιταλισμού (ΔΚΚ), Νομισματική, της Οικονομίας Ενέργειας και Πρώτων Υλών (ΟΕΠΥ) και την Ανθρωπιστική, τη Γενική Κρίση του Καπιταλισμού (ΓΚΚ) και τη Γενική Κρίση Περιβάλλοντος (ΓΚΠ). Δεσφίζει μεταξύ των παραμέτρων αυτών η ΓΚΚ, πυρήνας της οποίας είναι η κρίση της Γεωστρατηγικής της Δύσης, των Ευρωπαϊκών δομών (ΕΑΔ) ειδικότερα και συγκεκριμένα του μονοπολισμού ή του δόγματος της πλανητικής κυριαρχίας των Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής (ΗΠΑ), όπως αυτό διαμορφώθηκε με το Νεοκαρθεό Μανφρέτο (ΝΜΜ) στην καμπί των δεκαετιών 1970-80. Η προσέγγιση της ΓΟΚΚ 2008 γίνεται με βάση τη συστηματική μεθοδολογία και θεωρία, προδιαγραφές εργασίας ριζικά αντίθετες με εκείνες της απολογητικής του μονοπολισμού από την αστική-νεοταξική ελίτ και συμβατές με τη συνειπή έρσηνα.

Οι κρίσεις αυτές έφεραν η κάθε μια το καινούργιο στη θέση του παλιού. Η ΓΟΚΚ 1929-33 στην ανάπτυξη της έως τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο (Β'Π.Π.), έφερε τη Συνθήκη της Γιάλατας και το Σύστημα Χωρών του Σοσιαλισμού (ΣΧΣ) ως συνεταιρά του καπιταλισμού στην παγκόσμια ζωή και τη σφαιρική κρατική παρέμβαση στο εσωτερικό του τελευταίου. Η ΓΟΚΚ 1974-75 έφερε στο παγκόσμιο σύστημα την Ένωση Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών (ΕΣΣΔ) και τις ΗΠΑ σε ισοδυναμία και ειρηνική συνύπαρξη με πλαίσιο την Τελική Πράξη του Ελσίνκι (ΤΠΕ) και στον καπιταλισμό, τις ΕΑΑ με τον τρικεντρικό, τον στασιμολογισμό, τα G4 (Group 4)-G7 (Group 7). Ανέναντι δε στο μονοπολισμό που δρομολογήθηκε με το ιδεολόγημα «ανθρώπινα δικαιώματα» και το απόλυτο όπλο, τη Strategic Defense Initiative (SDI), αντιπροτάθηκε από το ΣΧΣ ο μηχανισμός με στοιχεία τη Νέα Αντίληψη, τη Νέα Πολιτική Σκέψη (ΝΠΣ) και το Πρόγραμμα Γενικής Καθολικής Ασφάλειας (ΓΚΚΑ).

Η δε ΓΟΚΚ 2008 είναι η χρεοκοπία του μονοπολισμού και το καινούργιο που μαζί της προβάλλει, δίπλα στη ΝΠΣ και το ΓΚΚΑ, είναι το G20 (Group 20) με τη Ρωσία-Κίνα στο κέντρο του και ειδικά την πρώτη, η οποία είναι ο πυρήνας της ΕΣΣΔ και φορέας των τεσσάρων κομμουνιστικών επαναστάσεων στην ιστορία. Εδώ ορίζεται πλέον η ατζέντα του κόσμου και η διεύθυνση του ιστορικού σύννομα, σε αντιδιαστολή με τη νεοκαρθεό ελίτ που μένει σε άγνοια και χειμερία νάρκη ή προσεγγίζει την κρίση στην πυρηνική εποχή με μεθόδους του παρελθόντος και πρακτικές Γ' Παγκοσμίου Πολέμου (Γ'Π.Π.). Η δε ΓΟΚΚ 2008 απαιτεί για την υπέρβαση της αφοπλισμού και μαζί μεταγλώττιση των υπηρεσιών άμυνας σε υπηρεσία ειρήνης για την εξυγίανση και της παγκόσμιας κοινωνικής συνείδησης, προκλήσεις τούτες ανοικτές για το G20.